

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 938/2014
15.10.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених К.Ц. и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног К.Ц., адв. Н.К., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К 91/13 од 05.02.2014. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 644/14 од 12.06.2014. године, у седници већа одржаној дана 15.10.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног К.Ц., адв. Н.К., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К 91/13 од 05.02.2014. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 644/14 од 12.06.2014. године у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву К 91/13 између осталих окривљених К.Ц. оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од три године и девет месеци у коју казну му се урачунава и време provedено у притвору од 22.08.2013. године до 10.02.2014. године.

Истом пресудом окривљени К.Ц. је обавезан да суду плати на име паушала износ од 10.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 384.290,00 динара све у року од 30 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 644/14 од 12.06.2014. године, усвојена је жалба оштећеног М.С. и делимично усвојена жалба браниоца окривљеног Е.Ч. и М.Л. и преиначена пресуда Вишег суда у Краљеву К 91/13 од 05.02.2014. године само у делу одлуке о кривичној санкцији – мери безбедности одузимања предмета и одлуке о имовинскоправном захтеву, тако што је Апелациони суд отклонио изречену меру безбедности одузимања предмета из члана 87. КЗ која се односи на одузимање путничког возила марке ... тип... регистарских ознака ..., те се ово возило има вратити окривљеном М.Л., а оштећени М.С. упућен је на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева, сходно одредби члана 258. став 4. Законика о кривичном поступку, док су жалбе Вишег јавног тужиоца у Краљеву, браниоца окривљеног К.Ц. и у осталом делу жалбе бранилаца окривљених М.Л. и Е.Ч. одбијене као неосноване а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Истом пресудом обавезан је окривљени К.Ц. и окривљени М.Л. да плате суду трошкове кривичног поступка настале пред другостепеним судом и то К.Ц. у новчаном износу од 43.125,00 динара у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног К.Ц., адв. Н.К., поднео је захтев за заштиту законитости, сходно члану 483. став 1. и став 3. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног К.Ц., адв. Н.К., у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен је Републичком јавном тужиоцу, након чега је Врховни касациони суд одржао седницу већа, о којој у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног К.Ц., адв. Н.К. у захтеву наводи да се првостепена пресуда заснива на доказу који је изведен на главном претресу и то на читању СМС порука о комуникацији оптужених, без наредбе суда, а да се „увид у садржину комуникације може одредити само наредбом суда“, из чега произилази да се захтевом указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Супротно изнетим наводима захтева браниоца окривљеног, Врховни касациони суд налази да побијаном пресудом није учињена повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Ово са разлога што се у конкретном случају ради о прегледу садржаја мобилних телефона – увид у читање СМС порука међусобно упућених

између окривљених, а не о доказу који је прибављен применом члана 166. ЗКП, то јест о тајном надзору комуникације, већ се ради о увиђају на покретној ствари, при чему није потребна наредба суда за одузимање мобилног телефона (предмета чији садржај представља доказ), већ мора постојати одлука суда да се изврши увид у садржај телефона а што у конкретном и постоји, јер је суд на главном претресу одлучио да се тај увид изврши у СМС поруке мобилног телефона.

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП прописано је да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су сами по себи или према начину прибављања у супротности са уставом или потврђеним међународним уговором.

Како се у конкретном случају не ради о доказу који је прибављен противно члану 166. ЗКП, већ о законито спроведеној процесној радњи - увиђају покретних ствари, то се неосновано захтевом браниоца окривљеног указује да се првостепена пресуда заснива на доказу на коме се не може заснивати, то јест да је доношењем исте учињена повреда из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

На исту повреду одредаба кривичног поступка бранилац окривљеног је указивао и у жалби против првостепене пресуде које жалбене наводе је другостепени суд правилно оценио као неосноване, па се стога неосновано у захтеву браниоца окривљеног указује да је и другостепени суд учинио повреду из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети и окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Према томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, осталим наводима захтева бранилац окривљеног указује да се у радњама окривљеног не стичу сви елементи кривичног дела за које је оптужен из чега произилази да се само формално указује на повреду из члана 439. тачка 2) ЗКП, али се не опредељује у чему се ова повреда материјалне природе састоји, као и да је првостепена и другостепена пресуда нејасна и противречна сама себи, из чега произилази да се указује на повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев одбио као неоснован, а у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.